

livet som skådespelare (kortnovell)

det var ju fantastiskt att vi som amatörteatersällskap hade fått chansen att spela på Berns. det kändes ändå ganska mysigt och hemtamt, samma röda sammetsdraperier som i gamla teatern hemma. jag var som vanligt dåligt repeterad, hade hoppat in i produktionen i sista momangen och var inte ens säker på titeln på stycket, men jag hade i alla fall sett affischen. den påminde starkt om min gamla ljusgröna historiebok och den var fullständigt genial eftersom den fungerade som interaktiv scenografi också. man bara klippte ut cirkeln i affischens mitt, så uppstod ett motsvarande hål i fonden. affischens mönster projicerades bakifrån genom hålet. det var en regnbågsfärgad pulserande spiralform som påminde om en iris eller slutaren på en kamera. vi visade tekniken på scen i första akten, så att publiken skulle kunna skapa sin egen föreställning hemma. man fick intrycket att vad som helst skulle kunna komma ut ur detta hål, till exempel en naken apa. men det var jag som skulle stiga ut ur hålet och sjunga som Liza Minelli. jag kunde inte texten riktigt så jag fick lita på min känsla och improvisera i stunden. det var någon slags välkomstsång på olika språk och jag har ju alltid haft lätt för uttal så det funkade, blandade in lite gibberish här och var när jag inte kom ihåg texten. mina skådespelarkolleger påpekade att det var dags för rollbyte, höllde i mig i clownkostymen och fyllde i mina ansiktskonturer med svart. ur hålet i fonden framträdde nu en groteskt stor tunga, som en jättelik Rolling Stones-logga. jag rullade med ögonen, sjöng med min basröst om pengar och steppade så att sporrarna på mina stövlar slog ihop med ett clinching-clanching sound. efter denna insats blev jag fruktansvärt sömnig, vacklade ner från scenen och sjönk ner på golvet framför första raden. där låg redan en sydamerikansk mamma som sjöng spanska vaggsånger för sina två små söner. jag noterade att de ställt sina små leksaker vid foten på stolen och såg noga till att de inte rubbades. man ska aldrig flytta på rekvisita, det är en av grundreglerna på teatern. i pausen verkade regissören bekymrad. jag var beredd på en rejäl reprimand för mina bristfälliga insatser, men han bara skakade på huvudet och sa att jag hade överträffat Sif Ruud. problemen låg på ett övergripande plan, förklarade han, det handlade om tajming och tempo. inför andra akten skulle vi behöva en flattenering sa han, med ett ögonkast som visade att han räknade med min hjälp, som gammal i gemet. jag svarade undvikande. kollationering hade jag ju koll på vad det var, men flattenering? var det något om att prata igenom in- och utgångar? jag letade efter ett manus och kolliderade med primadonnan som skred fram i täten för skådespelarparaden på väg mot logen. skönt, då var det i alla fall en kvart kvar till andra ringningen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten